

RICHELLE MEAD

POKRVNÉ PUTÁ

STRIEBORNÉ TIENE

PRÍBEH ZO SVETA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE *UPÍRSKA AKADEMIA* POKRAČUJE!

POKRVNÉ PUTÁ

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria *Upírska akadémia*

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobožkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria *Pokrvné putá*

Pokrvné putá

Zlatá ľalia

Indigové kúzlo

Ohnivé srdce

Strieborné tieň

séria *Diamantový dvor*

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

A stylized, calligraphic monogram logo consisting of a large, ornate letter 'P' intertwined with a smaller 'D' or similar flourish, enclosed within a circular border.

POKRVNÉ PUTÁ

STRIEBORNÉ TIENE

RICHELLE MEAD

slovar

Copyright © 2014 Richelle Mead

Translation © Gabriela Račková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-566-7448-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Richelle Mead: *Bloodlines Series, Book 5 – Silver Shadows*,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2014, preložila Gabriela Račková.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

BN: 150852/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

pobox@slovar.sk

Venujem #UARodine

SYDNEY

PREBUDILA SOM SA DO TMY.

Neprekvapilo ma to, pretože som sa do nej budila posledných... vlastne som ani nevedela, koľko dní. Mohlo ísť o týždne aj mesiace. V tej malej studenej cele, kde mi posteľou bola iba drsná kamenná dlážka, som stratila pojem o čase. Únoscovia ma podľa vlastného uváženia udržiavali pri vedomí alebo v spánku pomocou nejakej drogy, čo mi znemožňovalo počítať dni. Chvíľu som bola presvedčená, že mi to pridávajú do jedla či vody, tak som prestala jesť. No dosiahla som len to, že ma krmili nasilu – čo už nikdy v živote nechcem zažiť –, a droge som sa nevyhla. Napokon som si uvedomila, že mi ju dnu púšťajú cez ventiláciu, a, na rozdiel od jedenia či pitia, dýchať som musela.

Kratučký okamih som sa pohrávala s bláznivým nápadom, že budem merať čas podľa svojho menštruačného cyklu, ako to robievali ženy v primitívnych kultúrach, ktoré sa riadili mesiacom. Moji únoscovia, zástancovia čistoty a efektívnosti, mi dokonca poskytli ženské hygienické potreby, keď prišiel ten čas. Aj tento plán však zlyhal. Únos mi znemožnil užívať antikoncepciu, čo mi narušilo hormonálnu rovnováhu a cyklus bol zrazu nepredvídateľný. Nedalo sa podľa neho merať nič, najmä v kombinácii s nepravidelným spánkovým režimom. Jediné, čím som si bola istá, bolo to, že nie som tehotná, čo bola obrovská úľava.

Keby som sa musela obávať o Adrianovo dieťa, alchymisti by nado mnou získali neobmedzenú moc. No v tomto tele som bola iba ja a ja znesiem všetko, čo mi spravia. Hlad, zimu, hocičo. Zaprisahala som sa, že ma nezlomia.

„Premýšľala si o svojich hriechoch, Sydney?“ V malej cele sa rozľahol plechový ženský hlas, akoby prichádzal odvšadiaľ. Posadila som sa a stiahla si drsnú košeľu na kolená, ale iba zo zvyku. Nemala rukávy a bola tenká ako papier, takže ma absolútne nehriala. No budila vo mne dojem dôstojnosti. Dali mi ju po nejakom čase, vraj ako prejav ich dobrej vôle. V skutočnosti len nestrpeli moju nahotu, najmä keď videli, že ma nedeptá tak, ako dúfali.

„Spala som,“ odvrkla som s potláčaným zívnutím. „Nemala som kedy premýšľať.“ Z tej drogy vo vzduchu som bola večne ospalá, ale primiešavali tam aj nejaký stimulant, aby som zostala hore, keď sa im to hodilo, bez ohľadu na to, aká vyčerpaná som bola. Výsledkom bolo, že som sa nikdy necítila odpočinutá – čo bol ich zámer. Psychologická vojna najlepšie funguje na unavenú myseľ.

„Snívalo sa ti?“ spýtal sa hlas. „Snívalo sa ti o vykúpení? O tom, aké by to bolo, keby si znova uzrela denné svetlo?“

„Viete, že nie.“ Dnes som bola nezvyčajne zhovorčivá. Neustále mi kládli tie isté otázky a niekedy som iba mlčala. „Ale ak mi na chvíľu prestanete podávať sedatíva, možno sa mi podarí poriadne sa vyspať. Potom si budeme môcť potrkotať o snoch.“

Ešte dôležitejšie však bolo, že skutočný spánok by Adrianovi umožnil nájsť ma v snoch a pomôcť mi dostať sa z tejto peknej diery.

Adrian.

Len vďaka jeho menu som prežila tie nekonečné hodiny v tme. Myšlienky naňho, na našu minulosť a budúcnosť mi

pomáhali zvládať prítomnosť. Často som sa v nich stratila a spomínala na tých pár mesiacov, čo sme spolu strávili. Na-ozaj to bolo tak krátko? Za devätnásť rokov svojho života som nič nevnímala živšie a zmysluplnejšie ako čas, ktorý som prežila s ním. Dni som si vyplňala myšlienkami naňho. Prehrávala som si každú vzácnu spomienku, radostnú aj srdcervúcu, a keď sa mi minuli, fantazírovala som o budúcnosti. Predstavovala som si všetky možné scenáre, ktoré sme si vysnívali, všetky naše hlúpe „únikové plány“.

Adrian.

Iba kvôli nemu som to tu dokázala prežiť.

A len kvôli nemu som skončila tu.

„Nepotrebuješ, aby ti podvedomie hovorilo, čo už vie tvoje vedomie,“ povedal mi hlas. „Si poškvrnená a nečistá. Tvoju dušu pohltila temnota a zhrešila si proti vlastnému druhu.“

Povzdychla som si nad tou starou obohranou pesničkou a pomrvila sa, aby som si urobila väčšie pohodlie, hoci to bol vopred prehraný boj. Svaly som mala stuhnuté už celú večnosť. V týchto podmienkach som nenachádzala komfort.

„Určite ťa mrzí,“ pokračoval hlas, „že si svojmu otcovi zlomila srdce.“

To bola nová taktika – zaskočila ma.

„Môj otec nemá srdce,“ vyprskla som bez rozmyslu.

„Má, Sydney, má.“ Ak som sa nemýlila, hlas znel náramne spokojne, že ma donútil reagovať. „Veľmi ho bolí tvoj úpadok. Najmä keď si sa v našom boji proti zlu javila tak sľubne.“

Posunula som sa a oprela sa o hrboľatú stenu.

„No, má ešte jednu dcéru, ktorá je teraz oveľa sľubnejšia, takže sa cez to určite prenesie.“

„Aj jej si zlomila srdce. Obaja sú zarmútenejší, než si dokážeš predstaviť. Nebolo by pekné udobriť sa s nimi?“

„Ponúkate mi možnosť udobriť sa?“ spýtala som sa opatrne.

„To ti ponúkame od začiatku, Sydney. Stačí povedať a my s tebou s radosťou vykročíme na cestu k vykúpeniu.“

„Chcete povedať, že to doteraz ešte nebolo súčasťou plánu?“

„To bola snaha pomôcť ti k očiste duše.“

„Jasné,“ zamrmala som. „Pomáhate mi hladovaním a ponižovaním.“

„Chceš vidieť svoju rodinu alebo nie? Nebolo by príjemné sadnúť si s nimi a porozprávať sa?“

Nereagovala som, namiesto toho som sa snažila prísť na to, o akú hru ide. Hlas mi ponúkol veľa vecí, odkedy som tu, väčšinou materiálneho charakteru – teplo, mäkkú posteľ, skutočné oblečenie. Núkal mi aj iné odmeny ako retiazku s krížikom, ktorý mi vyrobil Adrian, či jedlo oveľa výživnejšie a chutnejšie ako kaša, čo ma udržiavala nažive doteraz. Dokonca sa ma snažili zlákať na vôňu kávy. Nieкто – pravdepodobne rodina, ktorá si o mňa robila také starosti – im prezradil, čo mám rada.

Ale toto... možnosť vidieť a rozprávať sa s ľuďmi bolo čosi úplne nové. Priznávam, že Zoe a môj otec neboli práve na špici zoznamu tých, čo som túžila vidieť, ale zaujala ma širšia perspektíva, ktorú mi tým zrazu otvárali: život mimo tejto cely.

„Čo by som musela spraviť?“ zisťovala som.

„To, čo si vždy vedela, že musíš urobiť,“ odvetil hlas. „Priznať vinu. Vyznať sa z hriechov a povedať, že si pripravená vykúpiť sa.“

Takmer mi vykĺzlo, že *sa nemám k čomu priznávať*. Vrela som im to už minimálne stokrát. Možno aj tisíckrát. No nasadili mi chrobáka do hlavy. Stretnutie s ľuďmi by znamenalo, že musia prestať púšťať jed do vzduchu... Či nie? A keby sa mi podarilo vyhnúť sedatívam, mohla by som snívať...

„Stačí zopakovať tie slová a uvidím svoju rodinu?“

Hlas odpovedal nechutne povýšenecky.

„Samozrejme, nie hneď. Musíš si to zaslúžiť. Ale mohla by si postúpiť do ďalšej fázy uzdravenia.“

„Prevýchovy,“ opravila som ho.

„Hovoríš to, ako keby išlo o niečo zlé,“ odvetil hlas. „Robíme to, aby sme ti pomohli.“

„Nie, vďaka,“ odvrkla som. „Už si tu začínam zvykať. Škoda odchádzať.“

Okrem toho som vedela, že skutočné mučenie sa začne až na prevýchove. Isteže, fyzicky by to možno nebolo také náročné ako toto, ale práve tam si dávajú záležať na ovládaní mysle. Tieto kruté podmienky ma mali zlomiť, aby som bola slabá, bezmocná a poddajnejšia, keď sa ma budú snažiť zmanipulovať. Aby som im za to bola ešte aj vďačná a ďakovala im.

No predsa som sa nedokázala zbaviť myšlienky, že ak odtiaľto odídem, možno budem môcť znova normálne spať a snívať. Ak by sa mi podarilo nadviazať kontakt s Adrianom, všetko by mohlo byť inak. Aspoň by som zistila, či je v poriadku... ak vôbec prežijem tú ich prevýchovu. Mohla som len hádať, aké psychologické ťahy na mňa vyskúšajú, no nevedela som to s istotou. Vydržím to? Zachovám si zdravý rozum alebo ma obrátia proti všetkým mojim zásadám a milovaným? To som riskovala opustením tejto cely. Navyše mi bolo jasné, že alchymisti disponujú drogami a ovládajú triky, ktoré sa postarajú, aby ich príkazy „zabrali“, a hoci som pred nimi s *najväčšou pravdepodobnosťou* chránená, keďže pred uväznením som pravidelne používala mágiu, strach, že by som mohla byť hocikako zraniteľná, ma neopúšťal. Jediný zaručený spôsob, ako sa chrániť pred ich manipuláciou, bol atrament, ktorý som raz vyrobila a úspešne použila – ale nie na seba.

Vtom ma premohla únava. Tento rozhovor sa očividne skončil. Už som poznala príznaky, tak som sa tomu nebránila a ľahla si na dlážku, aby som sa nechala unášať spánkom bez snov,

ktorý pochoval všetky myšlienky na slobodu. No než ma droga premohla, v duchu som vyslovila meno toho, vďaka komu som to ešte nevzdala.

Adrian...

Po nejakom čase som sa prebudila a v cele našla jedlo. Obvyklá brečka v podobe akýchsi balených teplých cereálií, ktoré boli pravdepodobne obohatené vitamínmi a minerálmi, aby som zostala aspoň ako-tak zdravá. Nazvať to však „teplými cereáliami“ bolo príliš veľkorysé. „Vlažné“ by bolo výstižnejšie. Dali si záležať, aby boli čo najnechutnejšie. Hnusné alebo nie, hltala som ich ako robot s vedomím, že musím mať energiu, keď sa odtiaľto dostanem.

Ak sa odtiaľto dostanem.

Zradná myšlienka ma prepadla, nestihla som ju potlačiť. Odveký strach, čo ma hlodal, desivá možnosť, že ma tu môžu väzniť navždy, že už nikdy neuvidím nikoho z milovaných – ani Adriana, ani Eddieho, ani Jill, nikoho. Nikdy viac nebudem praktizovať mágiu. Nikdy si neprečítam knihu. To posledné ma dnes zasiahlo mimoriadne tvrdo, lebo hoci mi fantazírovanie o Adrianovi pomáhalo zvládať hodiny v temnote, dala by som prvé-posledné za niečo také obyčajné ako lacný román. Vystačila by som si aj s časopisom či brožúrou. S čímkoľvek, čo by nebola tma a ten hlas.

Buď silná, prikázala som si. Vzchop sa kvôli sebe. Naber silu kvôli Adrianovi. On by pre teba hádam urobil menej?

Nie. Kdekoľvek bol, či už v Palm Springs, alebo hocikde inde, vedela som, že sa ma nikdy nevzdá, a ja musím byť rovnaká. Musím byť zocelená, keď sa znovu stretneme. Pripravená na naše zvitanie.

Centrum permanebit. V mysli mi zazneli latinské slová, ktoré na mňa zapôsobili ako vzpruha. V preklade znamenali „stred vydrží“ a boli parafrázou básne, čo sme čítali s Adrianom. *Teraz*

sme tým stredom my, pomyslela som si. On aj ja vydržíme bez ohľadu na to, čo sa stane.

Dojedla som skromný pokrm a, hmatkajúc v tme, som sa presunula k malému umývadlu v rohu vedľa záchodíka, aby som sa aspoň trochu umyla. O skutočnom kúpeli alebo sprche nemohla byť reč (hoci aj tú už použili ako návnadu) a deň čo deň (alebo aspoň ja som to považovala za dni) som sa umývala iba drsnou handričkou a studenou vodou, čo smrdela ako hrdza. Bolo to ponižujúce, vedela som, že ma sledujú kamerami s nočným videním, ale stále to bolo dôstojnejšie než byť špinavá. Takú radosť by som im nedopriala. Zostanem človekom, hoci práve to na mne spochybňovali.

Keď som sa opláchla, zasa som sa schúlila k stene. Zuby mi drkotali a na mokrej pokožke som mala zimomriavky. Ucítim ešte niekedy teplo?

„Hovorili sme s tvojím otcom a so sestrou, Sydney,“ ozval sa hlas. „Veľmi ich zarmútilo, keď počuli, že ich nechceš vidieť. Zoe plakala.“

V duchu ma striaslo a oľutovala som, že som minule pristúpila na ich hru. Hlas si teraz myslel, že tým úskokom s rodinou ma presvedčí. Ako im vôbec napadlo, že by som sa chcela udobrovať s ľuďmi, ktorí ma sem zatvorili? Jediná rodina, čo by som rada videla – moja mama a staršia sestra –, zrejme nebola na zozname návštevníkov, najmä ak otec vyhral rozvodové konanie. To by som vlastne rada zistila, ale nesmela som to dať najavo.

„Nie je ti ľúto, že si im tak ublížila?“ spýtal sa hlas.

„To Zoe a otca by malo mrziť, ako ublížili mne,“ odsekla som.

„To nemali v úmysle.“ Hlas sa snažil znieť zaliečavo, ale iba čo som mala chuť udrieť kohokoľvek, komu patril – a to nie som násilnícky typ človeka. „Spravili to, aby ti pomohli. Ide nám len o to. Radi by sa s tebou porozprávali a vysvetlili ti to.“

„To určite,“ zamrmlala som. „Ak ste s nimi vôbec hovorili.“ Nenávidela som sa za to, že som debatovala so svojimi väzňami. To bolo najviac, čo zo mňa za poslednú dobu dostali. Museli si to užívať.

„Zoe nás poprosila, či by ti mohla priniesť nízkotučné vanilkové latté, keď ťa príde pozrieť. Dovolili sme jej to. Nemáme nič proti civilizovanej návšteve. Sadnete si a porozprávate sa, aby sa tvoja rodina a hlavne tvoja duša mohli uzdraviť.“

Srdce sa mi rozbúšilo, no nesúviselo to s vidinou kávy. Hlas mi znovu potvrdil, čo už predtým naznačil. Skutočná návšteva, posedenie, pitie kávy... to sa odohrá mimo tejto cely. Ak bola niečo z tých rečí pravda, určite neprivedú otca a Zoe sem – niežeby som ich túžila vidieť. Iba som sa odtiaľto chcela dostať. Utvrdzovala som sa síce v tom, že tu môžem trčať aj navždy, že znesiem všetko, čo vyskúšajú. A naozaj by som to vydržala, ale čo by som tým dosiahla?

Dokázala by som len to, že som tvrdá a vzdorovitá, a hoci by som za to bola na seba hrdá, k Adrianovi by ma to nijako nepriblížilo. Aby som sa vrátila k nemu a k ostatným priateľom... musela som snívať. A aby som mohla snívať, potrebovala som sa vymaniť z tejto drogami zmorenej existencie.

Ba čo viac, ak by som bola niekde inde, nie v malej tmavej kutici, mohla by som opäť čarovať. Zistiť, kam ma to, dočerta, odviekli. Možno by som sa zvládla aj oslobodiť.

Lenže najprv sa musím dostať z tejto cely. Myslela som si, aká som statočná, keď tu zostávam, no zrazu mi došlo, že skutočnou skúškou odvahy bude až únik.

„Chcela by si to, Sydney?“ Ak som to odčítala správne, v hlase bolo badať vzrušenie – priam dychtivosť –, čo sa líšilo od povýšeneckého, panovačného tónu, na aký som si zvykla. Dosiaľ

vo mne nevzbudili toľko záujmu. „Chcela by si podniknúť prvé kroky k očisteniu duše – a k stretnutiu s rodinou?“

Ako dlho živorím v tejto cele, striedavo bdela a bezvládna? Keď som si ohmatala trup a ramená, zistila som, že som výrazne schudla, a to nejaký čas trvá. Týždne, mesiace... netušila som. A kým som ja trčala tu, svet sa ďalej točil bezo mňa – svet plný ľudí, ktorí ma potrebovali.

„Sydney?“

Dávala som si pozor, aby som nepôsobila príliš nedočkavo.

„Ako zistím, že vám môžem veriť? Že mi dovoľíte vidieť sa s rodinou, ak... vykročím na tú cestu?“

„Úskoky a lži nemáme v náture,“ odvetil hlas. „Holdujeme svetlu a čestnosti.“

Klamári, farizeji, hromžila som v duchu. Celé roky ma vodili za nos, hučali do mňa, že dobráci sú monštrá, a pokúšali sa diktovať mi, ako mám žiť. No na tom nezáležalo. Mohli skrátka sľub o rodine dodržať alebo aj nie.

„Dostanem... skutočnú posteľ?“ Podarilo sa mi dosiahnuť, aby mi preskočil hlas. Alchymisti zo mňa spravili vynikajúcu herečku a teraz mali možnosť sledovať, ako ich úsilie prináša ovocie.

„Áno, Sydney. Skutočnú posteľ, poriadne šaty, dobré jedlo. A ľudí, s ktorými sa môžeš rozprávať – ľudí, čo ti pomôžu, ak budeš načúvať.“

To posledné rozhodlo. Ak ma chceli pravidelne začleňovať medzi ostatných, určite ma nemohli ďalej dopovať drogami. Keď už sme pri tom, cítila som sa mimoriadne čulá a napätá. Pumpovali mi do cely nejaký stimulant, dačo, čo ma znervózňovalo, aby som konala nerozvážne. Šikovný trik na vyčerpanú, unavenú myseľ, lebo fungoval – len nie tak, ako očakávali.

Zo zvyku som sa dotkla kľúčnej kosti, pohládzajúc krížik, ktorý tam už nevisel. *Nedovoľ, aby ma zmenili*, modlila som sa v duchu. *Daj, aby som si uchránila myseľ. Nech vydržím všetko, čo príde.*

„Sydney?“

„Čo mám urobiť?“ vydýchla som.

„Vieš, čo robiť,“ odvetil hlas. „Čo treba povedať.“

Priložila som si ruky na srdce a moje nasledujúce myšlienky neboli modlitbou, ale mlkvým odkazom Adrianovi: *Čakaj na mňa. Buď silný. Ja budem tiež. Prerazím si cestu cez čokoľvek, čo si pre mňa nachystali. Nezabudnem na teba. Nikdy sa k tebe neotočím chrbtom, bez ohľadu na lži, aké im budem musieť narozprávať. Náš stred vydrží.*

„Poznáš správne slová,“ zopakoval hlas. Priam slintal.

Odkašľala som si.

„Zhrešila som proti svojmu druhu a nechala si skorumpovať dušu. Som pripravená zbaviť sa temnoty.“

„A aké sú tvoje hriechy?“ naliehal hlas. „Priznaj, čo si spáchala.“

To už bolo ťažšie, ale napriek všetkému som to zo seba dostala. Ak ma to priblíži k Adrianovi a slobode, poviem hocičo.

Zhlboka som sa nadýchla.

„Zamilovala som sa do upíra,“ vy-
hŕkla som.

V tej chvíli ma osle-
pilo svetlo.

ADRIAN

„NEBER TO V ZLOM, ale vyzeráš otrasne.“

Zdvihol som hlavu z lavice a pootvoril jedno oko. Ešte aj cez slnečné okuliare – vnútri – bolo to svetlo príliš ostré, v hlave mi pulzovalo.

„Vážne?“ utrúsil som. „Dá sa to brať v dobrom?“

Rowena Clarková na mňa vrhla pohľad, ktorý sa tak veľmi podobal tomu, akým by ma počastovala Sydney. Zovrelo mi hruď.

„Ber to ako konštruktívnu kritiku.“ Pokrčila nosom. „Máš opicu? Alebo sa mýlim? Lebo to by naznačovalo, že v istej chvíli si bol triezvy. No súdiac podľa ginu, čo z teba cítim, si nie som taká istá.“

„Som triezvy. Väčšinou.“ Odvážil som sa zložiť si okuliare, aby som si ju lepšie obzrel. „Máš modré vlasy.“

„Tyrkysové,“ opravila ma, rozpačito si ich uhládzajúc. „A videl si ich už pred dvoma dňami.“

„Naozaj?“ Pred dvoma dňami sme mali poslednú spoločnú hodinu kombinovanej techniky na Carltonskej univerzite. Lenže ja som si horko-ťažko pamätal, čo bolo pred dvoma hodinami. „No, dosť možné, že vtedy som nebol úplne triezvy. Ale sú pekné,“ dodal som v nádeji, že ma ušetrí a neodsúdi ma. Neušetrila.

Pravdupovediac, posledné dni semestra som bol triezvy iba tak na päťdesiat percent. Povedal som si totiž, že už za to, že som sa vôbec zmohol na chodenie do školy, si zaslúžim trochu

uznania. Po Sydneinom odchode – únose – som sa sem už neplánoval vrátiť. Okrem pátrania po nej som nemal chuť nikam chodiť ani nič robiť. Dni som trávil schúlený v posteli, čakajúc a snažiac sa nájsť ju v ríši snov. No nedokázal som sa s ňou spojiť. A bolo jedno, kedy som to skúšal, nikdy som ju nezastihol. Nedávalo to zmysel. Nikto nedokáže byť hore tak dlho. S opitými ľuďmi sa ťažko spojiť, pretože alkohol tlmí účinky ducha a blokuje myseľ, ale akosi som pochyboval, že by so svojimi alchymistickými únosami nepretržite žúrovali.

Nedôveroval som vlastným schopnostiam – najmä po tom, čo som chvíľu užíval lieky na potlačenie ducha. No mágia sa mi nakoniec vrátila v plnej sile a nemal som najmenší problém spojiť sa v snoch s kýmkoľvek. V iných veciach som možno bol ľavý, ale stále som bol nespochybniteľne najskúsenejším používateľom ducha, pokiaľ išlo o magické sny. Problém bol v tom, že som stretol len pár ďalších používateľov ducha, takže mi nemal kto poradiť, prečo sa nedokážem spojiť so Sydney. Všetci morojskí upíri ovládajú nejaký druh mágie živlov. Väčšina sa špecializuje na jeden zo štyroch fyzických elementov: zem, vzduch, vodu alebo oheň. Len hrstka z nás ovláda ducha a nie je to zatiaľ tak dobre zdokumentované ako ostatné živly. Napriek množstvu teórií nikto nevedel s istotou určiť, prečo sa neviem spojiť so Sydney.

Profesorkina asistentka hodila predô mňa a Rowenu hromadu zviazaných papierov, čím ma vytrhla z myšlienok.

„Čo je to?“

„Ehm, tvoja záverečná skúška,“ pripomenula mi Rowena, gúľajúc očami. „Môžem hádať? Ani tú si nepamätáš? Ani to, že som ti ponúkla, že sa s tebou budem učiť?“

„Zjavne som mal zlý deň,“ zamumlal som a nervózne listoval v papieroch.

Rowenin prísny výraz sa zmenil na súcitný, ale čokoľvek chcela povedať, uťal príkaz profesorky, aby sme boli ticho a pustili sa do práce. Hľadel som na otázky a premýšľal, či by sa nedali odpovede nejako zaonačiť. Čiastočne ma však z postele a späť do školy dohnalo vedomie, aké dôležité je vzdelanie pre Sydney. Vždy mi závidela príležitosť učiť sa, lebo jej to despotický otec nedoprial. Keď som zistil, že tak ľahko ju nenájdem – a verte mi, vyskúšal som všetky možné spôsoby vrátane tých magických –, rozhodol som sa urobiť to, čo by chcela ona: dokončiť tento semester.

Priznávam, že som nepatril k najusilovnejším študentom. Keďže väčšina mojich predmetov boli úvody do rôznych umeleckých štýlov, profesorky boli zvyčajne benevolentné, ak ste odovzdali aspoň nejaký výtvor. Našťastie pre mňa, lebo „výtvor“ bolo asi najzhovievavejšie pomenovanie niektorých príšerností, čo som v poslednom čase spáchal. Kredity som síce získal – s odretými ušami –, ale táto skúška by ma mohla potopiť. Odpovedať sa dalo buď správne, alebo nesprávne, nič medzitým. Nešlo to odfláknúť kresbou či maľbou a počítať s bodmi za snahu.

Kým som potil krv nad otázkami o kreslení kontúr a rozbere krajínok, prepadal som sa cez temné okraje depresie. A nie iba preto, že pravdepodobne pohorím a neurobím skúšku. Sklamem aj Sydney a jej vysoké očakávania. Ale záleží vôbec na nejakom predmete, keď som ju už sklamal v toľkých iných ohľadoch? Ona na mojom mieste by ma už zrejme našla. Bola múdrejšia a vynaliezavejšia. Dokázala by aj nemožné. Ja som nezvládal ani to najbežnejšie.

O hodinu neskôr som odovzdal test s malou dušičkou, či som ním nezbabral celý semester. Rowena skončila skôr a čakala ma pred triedou.

„Chceš skočiť na niečo pod zub?“ spýtala sa. „Pozývam.“
„Nie, vďaka. Musím na stretko so sesterkou.“

Podozrievalo si ma premerala.

„Neplánuješ šoférovať, že nie?“

„Už som triezvy, ďakujem za dôveru,“ odvrkol som. „Ale ak ti to urobí radosť, nie, idem autobusom.“

„Tak sme asi skončili, hm? Posledný deň v škole.“

Zarazene som si uvedomil, že zrejme má pravdu. Čakalo ma síce ešte pár predmetov, ale tento bol náš jediný spoločný.

„Určite sa ešte uvidíme,“ ubezpečil som ju hrdinsky.

„Dúfam,“ odvetila s pohľadom plným obáv. „Máš moje číslo. Teda aspoň kedysi si ho mal. Cez leto budem tu. Zavolaj, či už mne, alebo Cassie, ak sa budeš chcieť stretnúť... alebo sa budeš potrebovať vyrozprávať... Viem, že máš ťažké obdobie...“

„Zažil som aj horšie,“ zaklamal som. Nevedela ani o polovici z toho, čo som preskákaval, a ani nesmela, nie ako obyčajný človek. Myslela si, že sa so mnou Sydney rozišla, a ničilo ma sledovať, ako ma ľutuje. No nemohol som ju opraviť. „Rozhodne ti zavolám, tak maj telefón poruke. Uvidíme sa, Ro.“

Skormútene mi zamávala, keď som vykročil k najbližšej autobusovej zastávke. Nebola ďaleko, ale kým som k nej došiel, lialo zo mňa. Palm Springs ovládol máj a krátku jar postupne striedalo horúce dusné leto. Znovu som si nasadil slnečné okuliare a čakajúc na autobus som sa snažil ignorovať hipsterský párík, čo fajčil kúsok odo mňa. Cigarety boli jediným zlovykom, ku ktorému som sa od Sydneinho zmiznutia nevrátil, ale niekedy to bolo ťažké. Veľmi ťažké.

Aby som sa rozptýlil, otvoril som tašku a nakukol na malú sošku zlatého draka. Položil som mu dlaň na chrbát a pohladil drobné šupiny. Žiaden umelec by nedokázal vytvoriť také dokonalé dielo, pretože on nebol ozajstná socha. Bol to skutočný drak – presnejšie kallistan, čo je druh dobromyseľného démona –, ktorého privolala Sydney. Priľnul k nám obom, ale len ona

mala schopnosť premieňať ho zo živej na neživú formu. Na nešťastie pre Hopka, keď ju uniesli, uviazol v tomto stave. Podľa Sydneinej čarodejníckej mentorky Jackie Terwilligerovej bol technicky stále nažive, ale bez jedla a pohybu to bol dosť mizerný život. Bral som ho so sebou všade, hoci som netušil, či mu kontakt so mnou nejako pomáha. Potreboval Sydney, čo som mu nezazlieval. Aj ja som ju potreboval.

Rowene som neklamal: bol som triezvy. Zámerne. Dlhá cesta autobusom mi poskytla perfektnú príležitosť spojiť sa so Sydney. Aj keď som sa už nesnažil tak dychtivo ako kedysi, stále som si dal záležať, aby som niekoľkokrát za deň vytriezvel a skúsil šťastie. Len čo sa autobus pohol a ja som sa usadil, načrel som do mágie ducha vo svojom vnútri a na okamih si vychutnával ten blažený pocit, ktorý mi to navodilo. No bol to dvojsečný pôžitok zakalený vedomím, že duch ma pomaly privádza do šialenstva.

Šialenstvo je také škaredé slovo, ozval sa hlas v mojej hlave. Ber to, akoby si získal nový pohľad na realitu.

Strhol som sa. Nebolo to moje svedomie ani nič také. Bol to hlas mojej mŕtvej tety Tatiany, niekdajšej morojskej kráľovnej. Či skôr mágia ducha, ktorá ku mne prehovárala jej hlasom. Počul som ho, vždy keď mi nálada klesla pod bod mrazu. Odkedy Sydney zmizla, robil mi fantóm tety Tatiany spoločnosť ustavične. Pozitívom – ak to tak vôbec možno nazvať – bolo, že niektoré bipolárne vedľajšie účinky ducha boli zrazu zriedkavejšie, akoby sa prejavy šialenstva zmenili. Čo je lepšie – viesť vymyslené debaty so zosnulou príbuznou alebo podliehať prudkým výkyvom nálad? Úprimne, nebol som si istý.

Stráť sa, zahriakol som ju. Nie si skutočná. Okrem toho je čas poobzerať sa po Sydney.

Keď som sa napojil na mágiu, napol som zmysly, pátrajúc po Sydney – osobe, ktorú som poznal lepšie ako kohokoľvek

iného na tomto svete. Nerobilo mi problém vyhľadať v spánku hocikoho, koho poznám. Nájsť *ju* – ak spala – by bola hračka. Ale kontakt som nenadviazal a nakoniec som nechal mágiu vyprchať. Buď nespala, alebo bola stále nedosiahnuteľná. Opäť porazený som vyhrabal z tašky fľašu vodky a pustil sa do nej, než dorazím do Vista Azul.

Pri Amberwoodskej prípravke som vystúpil už príjemne opitý, odrezaný od mágie, ale nie bolesti. Vyučovanie sa práve skončilo a študenti v štýlových uniformách sa presúvali medzi budovami, šli sa učiť alebo muchlovať, či čo robievali stredoškóľaci na konci semestra. Vykročil som k dievčenskému internátu a čakal vonku na Jill Mastranovú Dragomírovú.

Zatiaľ čo Rowena len tipovala, čo ma trápi, pätnásťročná Jill dôverne poznala všetky moje útrapy. Mala totiž istú „výhodu“, lebo mi vedela čítať myšlienky. Minulý rok sa stala terčom atentátnikov, ktorí ju chceli zabiť a zosadiť tak jej sestru, zhodou okolností morojskú kráľovnú a moju dobrú priateľku. Tí vrahovia v podstate uspeli, ale ja som Jill priviedol späť inou pozoruhodnou schopnosťou mágie ducha. To kvantum liečivej mágie ma vyčerpalo na smrť a zároveň vytvorilo psychické puto, vďaka ktorému Jill čítala v mojich myšlienkach aj pocitoch ako v knihe. Uvedomoval som si, že moju depresiu a nadmerné pitie znáša ťažko – ale chlast aspoň chvíľkovo puto utlmil. Keby ma videla Sydney, vynadala by mi, že som sebec, čo nemyslí na Jilline pocity. Lenže Sydney tu nebola. Ťarcha zodpovednosti ležala len na mojich pleciach a zdalo sa, že nie som dosť silný, aby som ju uniesol.

Prišli a odišli tri kyvadlové autobusy, ale Jill v žiadnom z nich nebola. Bežne sme sa stretávali v tento deň v týždni a dával som si sakramentsky záležať, aby som to dodržal, aj keď na všetko ostatné som kašlal. Vytiahol som mobil a naľukal: *Čau, som tu. Všetko v poriadku?*

Neodpovedala a ja som znervóznel. Po pokuse o atentát ukryli Jill v Palm Springs medzi ľuďmi, lebo púšť nepatrila k miestam, kde by sa túžil usadiť či už náš druh, alebo strigoji – zákerní nemŕtvi upíri. Alchymisti – tajné spoločenstvo ľudí odhodlaných udržať svety ľudí a upírov ďaleko od seba – sem vyslali Sydney ako spojku, aby dohliadla na hladký priebeh našej spoločnej misie. Chceli sa uistiť, že medzi morojmi nevypukne občianska vojna. Sydney odvádzala skvelú prácu, keď pomáhala Jill prekonávať všakovaké situácie, zlyhala však v tom, že sa romanticky zaplietla s upírom, čo bolo v rozpore s poslaním alchymistov udržať ľudí a upírov od seba, a tí na to zareagovali brutálne a bez zábran.

Aj po tom, ako Sydney zmizla a objavila sa tu jej strohá náhradníčka Maura, si tu Jill nažívala relatívne pokojne. Neza znamenali sme žiadne známky nebezpečenstva a dokonca nám naznačili, že budúci mesiac po skončení školského roka by sa mohla začleniť do normálneho života medzi morojov. To, že sa neožívala, nebolo pre ňu typické, a keď dlhšie nereagovala, poslal som správu aj Eddiemu Castileovi.

Kým Jill a ja sme boli moroji, on bol dampír – rasa zrodená zmiešaním ľudskej a upírskej krvi. Jeho druh bol vycvičený, aby nás chránil, a on patril k najlepším. Žiaľ, jeho obdivuhodné bojové schopnosti mu boli nanič, keď ho Sydney klamstvom donútila, aby ju opustil, keď po nej išli alchymisti. Urobila to, aby ho zachránila, obetovala sa a on sa cez to nedokázal preniesť. Taká potupa zadusila aj rodiaci sa románik medzi ním a Jill, skrátka sa už necítil hodný morojskej princeznej. Napriek tomu jej naďalej verne slúžil ako osobný strážca, takže mi bolo jasné, že ak by sa jej niečo stalo, dozvedel by sa to ako prvý.

Ibaže ani Eddie mi na správu neodpovedal a ani ostatní dvaja dampíri, ktorí slúžili v utajení ako jej ochrancovia. Divné, ale upokojoval som sa tým, že ak sa nehlási ani jeden z nich,

pravdepodobne robia niečo spolu a sú v poriadku. Jill sa čoskoro ukáže.

Slnko na mňa opäť pražilo, tak som obišiel internát a našiel lavičku v ústraní a tieni paliem. Uvelebil som sa na nej a čoskoro zadriemal, k čomu prispelo aj to, že som bol dlho do noci v bare a stiahol celú ploskačku vodky. O čosi neskôr ma prebudila vra-va. Slnko sa presunulo o hodný kus. Okrem neho sa nado mnou vznášali aj tváre Jill a Eddieho a našich kamošov Angeline, Treya a Neila.

„Čaute,“ zachripel som a unavene sa posadil. „Kde ste boli?“

„Kde si bol ty?“ vrátil mi Eddie vyčítavo.

Jilline zelené oči znežneli, keď sa na mňa zahľadela.

„To je v pohode. Celý čas bol tu. Zabudol. Čo je pochopiteľné vzhľadom na... no, má to ťažké.“

„Zabudol na čo?“ zisťoval som, rozpačito pohľadom preskakujúc z jedného na druhého.

„To je jedno,“ prehodila Jill vyhýbavo.

„Na čo som zabudol?“ skríkol som.

Angeline Dawesová, jedna z Jilliných dampírov, nezaprela svoju typickú priamočiarosť.

„Jillinu koncoročnú prehliadku.“

Tupo som na ňu civel a po chvíli sa mi všetko vybavilo. Jednou z Jilliných mimoškolských aktivít bol klub módného návrhárstva a šitia. Začala aj s modelingom, ale bola tam príliš na očiach, čo bolo v jej situácii nebezpečné, tak sa pustila do návrhárstva – a zistila, že jej to celkom ide. Posledný mesiac nehovorila o inom, len o veľkej prehliadke a výstave, ktorú jej krúžok chystal ako záverečný projekt. Tešilo ma vidieť ju znova takú nadšenú. Vedel som, že aj ju bolí strata Sydney a popri mojej sprostredkovanej depresii a jej stroskotanom romániku s Eddiim nad ňou visí mrak rovnako temný ako nado mnou. Táto prehliadka a možnosť predviesť

svoje kreácie boli jej jediným svetlým bodom – bezvýznamným v kontexte všetkého ostatného, ale ohromne dôležitým v živote tínedžerky, čo prahla po štipke normálnosti.

A ja som to prepásol.

Zrazu sa mi vybavovali útržky rozhovoru, keď mi oznamovala deň a čas a ja som jej svätosväte sľúbil, že ju prídem podporiť. Dokonca mi to cez týždeň pripomenula. Poznačil som si to do pamäti a šiel si užiť tequilový utorok do baru kúsok od môjho bytu. Tvrdenie, že mi to úplne vypadlo, to ani zďaleka nevystihovalo.

„Doriti, prepáč, Žubrienka. Písal som ti...“ Na dôkaz som chcel zdvihnúť mobil, no pod ruky sa mi zaplietla fľaša vodky. Rýchlo som ju strčil späť do tašky.

„Počas prehliadky sme museli mať vypnuté telefóny,“ vysvetlil Neil, tretí dampír v partii a nováčik v Palm Springs. Časom som si ho obľúbil, možno preto, že mal tiež zlomené srdce. Bol po uši zamilovaný do dampírky Olive Sinclairovej, ktorá sa vyparila z povrchu zemskeho, hoci na rozdiel od Sydney sa odmlčala skôr pre osobné problémy a nie únos alchymistami.

„No... ako to dopadlo? Stavím sa, že tvoje modely boli šupa. Alebo sa mýlim?“

Cítil som sa tak neuveriteľne hlúpo, že som to ledva zniesol. Možno som nedokázal zvrátiť to, čo alchymisti urobili Sydney, možno som sa nezvládol pripraviť na skúšku, ale, dopekla, mal by som byť schopný dostaviť sa na poondiatu módnou prehliadku! Stačilo, aby som sa tam ukázal, sadol si a tleskal. No nezmohol som sa ani na to a akosi to na mňa doľahlo. Myslel mi zahalila čierna hmľa, ťahala ma dole a živila vo mne nenávisť k všetkému a všetkým – a najviac k sebe samému. Nie div, že sa mi nedarilo zachrániť Sydney. Nevedel som sa postarať ani o seba.

To ani nemusíš, pošepla mi teta Tatiana v duchu. Ja sa o teba postarám.

V Jillinom pohľade som postrehol iskierku súcitu, keď vy-
cítila, ako sa ma zmocňuje temnota.

„Dopadlo to super. Netráp sa – ukážeme ti fotky. Mali sme
tam profi fotografa a bude to online.“

Pokúšal som sa preniesť cez tmú vo svojej mysli a vystrúhal
som napätý úsmev.

„To rád počujem. Čo keby sme to išli osláviť? Večera je na
mňa.“

Jillin výraz povädol.

„S Angeline sme si dohodli večeru so študijným krúžkom.
No asi by sa to dalo zrušiť. Skúšky budú až o mesiac, tak by
som mohla...“

„Nie, nevádi,“ prerušil som ju a vyskočil na nohy. „Aspoň jeden
z nás by sa mal pripraviť na skúšky. Už si to. Uvidíme sa neskôr.“

Nikto sa ma nepokúsil zdržať, no čoskoro ma dohonil Trey
Juarez, pravdepodobne najzvláštnjší člen našej čudnej partič-
ky: človek, ktorý kedysi patril k tlupe lovcov upírov. Nadobro
s nimi prerušil kontakt, lebo boli šíalení, ale najmä preto, že sa –
navzdory zdravému rozumu – zabuchol do Angeline. Tí dvaja
boli jediní z nášho úzkeho kruhu, o kom by sa dalo povedať,
že sa im v láske darí, a bolo mi jasné, že sa to pokúšajú skrývať,
aby nejatрили rany nás ostatných utrápených duší.

„Ako sa vlastne dostaneš domov?“ spýtal sa Trey.

„Kto povedal, že idem domov?“ odvrkol som.

„Ja. Nemal by si sa túlať a žúrovať. Vyzeráš otrasne.“

„Dnes si už druhý, čo mi zložil takýto kompliment.“

„Tak by si asi mal začať počúvať,“ odvetil a zatiahol ma
k parkovisku. „No tak, odveziem ťa.“

Nebola to preňho až taká obeta, keďže sme spolu bývali.

Nebolo to tak od začiatku. Donedávna býval na amberwood-
skom intráku spolu s ostatnými. Jeho niekdajšia rodina, bojovníci

svetla, mali rovnaké predsudky voči nažívaniu ľudí s upírmí ako alchymisti, no zatiaľ čo tí skrývali existenciu upírov pred ľuďmi, bojovníci zvolili radikálnejší prístup a upírov lovili. Tvrdili, že idú len po strigojoch, no ani morojov a dampírov nemali v láske.

Keď sa Treyov otec dozvedel o Angeline, postavil sa k tomu inak ako Sydnein otec. Namiesto toho, aby syna uniesol a niekam ho zašil, pán Juarez sa Treya skrátka zriekol a prestal ho finančne podporovať. Školné mal našťastie zaplatené do konca roka. Ubytovanie a stravu však nie, a tak ho pred pár mesiacmi vyhodili z internátu. Zjavil sa u mňa a ponúkol mi, že bude platiť nájomné zo svojich skromných príjmov z kaviarne, len aby dokončil strednú. Prichýlil som ho, ale peniaze som odmietol, vedel som, že Sydney by to tak chcela. Dal som mu jedinú podmienku – že ho nikdy nesmiem načapať, ako sa oblihuje s Angeline na mojom gauči.

„Asi mám totálne vycicaný mozog, či čo,“ zanaďoval som po dlhých minútach nepríjemného ticha v aute.

„To má byť nejaký upírsky vtíp?“

Zagánil som naňho.

„Vieš, ako som to myslel. Pokašlal som to. Nikto odo mňa neočakáva veľa. Už nie. Mal som iba nezabudnúť na jej módnú prehliadku a aj to som pohnojil.“

„Máš toho veľa,“ ospravedlňoval ma diplomaticky.

„Rovnako ako ostatní. Dočerta, veď už len ty! Celá rodina ťa zaprela a urobili všetko, aby ťa vyrazili zo školy. A ty si našiel riešenie, udržal si si známky, stále trénuješ a ešte si získal akési štipendium.“ Vzdychol som si. „Ja som na rozdiel od teba pravdepodobne vyletel z úvodného kurzu umenia. Vlastne z niekoľkých, ako sa zdá, lebo tento týždeň ma čakajú ďalšie skúšky. Sám netuším.“

„Hej, ale ja som neprišiel o Angeline. A ona stojí za to, aby som znášal všetky ostatné sračky. Kým ty...“ nedokončil vetu a postrehol som, ako mu opálené črty skrivila bolesť.

Moji priatelia tu v Palm Springs vedeli o Sydney a mne. Boli jediní vo svete morojov (či v ľudskom svete), kto poznal pravdu o našom vzťahu. Trápilo ich, čo sa stalo, kvôli mne aj kvôli nej. Aj oni mali Sydney radi. Nie tak ako ja, prirodzene, ale Sydney bola nesmierne lojálna a jej priatelia si s ňou vytvorili silné puto.

„Aj mne chýba,“ priznal ticho Trey.

„Mal som urobiť viac,“ hlesol som a schúlil sa.

„Urobil si dosť. Viac, ako som od teba čakal. A nemyslím iba to, že si ju hľadal v snoch. Otravoval si jej otca, tlačil si na morojov, tej Maure si urobil peklo zo života... skúsil si všetko.“

„Byť otravný mi *ide*,“ uznal som.

„Proste si sa ocitol v slepej uličke, nič viac. Skrátka sú príliš dobrí v utajovaní toho, kde ju držia. No raz nájdeš prasklinu, cez ktorú sa k nej dostaneš. A ja budem stáť po tvojom boku. Rovnako ako ostatní.“

Podobné motivačné prejavy nemal vo zvyku, no aj tak mi tým nezdvihol náladu.

„Netuším, ako nájsť tú prasklinu.“

Trey vyvalil oči.

„Marcus.“

Zavrtel som hlavou.

„On tiež vyskúšal všetky stopy. Nevidel som ho už mesiac.“

„Nie.“ Trey ukázal prstom, keď zastavil pred mojou bytovkou. „Tam je Marcus.“

Naozaj. Na schodisku pred vchodom sedel Marcus Finch, odpadlický alchymista, ktorý povzbudzoval Sydney, aby myslela vlastnou hlavou, a ktorý sa snažil – márne – zistiť, kde sa nachádza. Dvere som otvoril, skôr než Trey vypol motor.

„Neprišiel by osobne, keby nemal nejaké správy!“ zvolal som vzrušene. Vyskočil som z auta a šprintoval po tráve. Predošlú

letargiu nahradilo odhodlanie. Je to tu. Marcus to dokázal. Našiel odpovede.

„Máš niečo?“ vyhrkol som chvatne. „Našiel si ju?“

„Nie celkom.“ Marcus vstal a uhladil si blond vlasy. „Poďme dnu a porozprávajme sa.“

Trey bol takmer rovnako nedočkavý ako ja, keď sme Marcusa všikovali do obývačky. Postavili sme sa pred neho a obaja si prekrížili ruky na hrudi.

„No?“ súril som ho.

„Mám zoznam miest, ktoré by mohli slúžiť alchymistom ako zariadenia na prevýchovu,“ začal Marcus, nevyzeral však ani zďaleka tak nadšene, ako by bolo náležité pri takých správach. Zovrel som mu ruku.

„To je neuveriteľné! Začneme ich preverovať a...“

„Je ich tridsať,“ skočil mi do reči.

Pustil som ho.

„Tridsať?“

„Tridsať,“ zopakoval. „A nevieme, kde presne sa nachádzajú.“

„Ale veď si povedal...“

Zastavil ma zdvihnutou dlaňou.

„Najprv ti všetko vysvetlím, potom sa pýtaj. Zoznam, čo mi poskytlí moje zdroje, zahŕňa mestá v Spojených štátoch, ktoré si alchymisti vytypovali ako vhodné miesta na reedukačné či iné centrá. Je niekoľko rokov starý, a hoci moje zdroje potvrdili, že v jednom meste zo zoznamu skutočne postavili súčasné zariadenie na prevýchovu, nevieme s istotou určiť, ktoré z nich si nakoniec vybrali ani kde presne v danej lokalite centrum je. Existuje spôsob, ako to zistiť? Samozrejme, poznám ľudí, ktorí môžu začať snoriť okolo, ale budeme musieť postupovať od mesta k mestu a každé nám zaberie nejaký čas.“

Všetka nádej a nadšenie, čo ma zaplavili, keď som zbadal Marcusa, boli fuč.

„Nechaj ma hádať: *Nejaký čas* znamená pár dní?“

Zamračil sa.

„Bude to individuálne v závislosti od náročnosti prieskumu v každom meste. Kým nejaké vyškrtne zoznamu, môže to potrváť pár dní. Alebo týždňov.“

Nemyslel som si, že sa môžem cítiť horšie ako po skúške a kvôli Jill, ale zjavne som sa mýlil. Zvalil som sa na gauč. Porazený.

„Pár týždňov krátko tridsať. To by mohlo byť aj viac ako rok.“

„Ak sa nám nepošťastí a nebude v jednom z prvých miest, ktoré prehľadáme.“ Videl som, že ani sám tomu neverí.

„No to, ako sa nám darilo dosiaľ, by som veru neopísal ako šťastie,“ utrúsil som. „Nevidím dôvod, prečo by sa to malo zmeniť.“

„Je to lepšie ako nič,“ chlácholil ma Trey. „Vlastne je to prvá skutočná stopa.“

„Musím nájsť jej otca,“ zamrmal som. „Vystopujem ho a manipuláciu z neho vytiahnem, kde je.“ Všetky pokusy vypátrať Jareda Sagea boli neúspešné. *Podarilo* sa mi s ním spojiť telefonicky, no okamžite mi zavesil. Manipulácia po telefóne nebola taká účinná.

„Aj keby si ho našiel, zrejme to nevie,“ skonštatoval Marcus. „Taja si veci aj medzi sebou práve preto, aby sa chránili pred vynútenými priznaniami.“

„Sme nahratí.“ Vstal som a zamieril do kuchyne, aby som si nalial drink. „V slepej uličke rovnako ako predtým. Príď za mnou o rok, keď sa potvrdí, že tvoj zoznam nikam nevedie.“

„Adrian...“ začal Marcus. Vyzeral bezradnejšie, ako som ho kedy videl. Zvyčajne z neho sršalo naduté sebavedomie.

Treyova reakcia bola pragmatickejšia.

„Už žiaden chlast. Dnes si mal dosť, človeče.“

„To posúdim sám,“ odsekol som. Namiesto toho, aby som si nalial drink, som len náhodne schmatol dve fľaše. Nikto sa ma nepokúsil zastaviť, keď som sa odšuchtal do izby a zabuchol dvere.

Kým som sa pohrúžil do svojho večierka pre jedného, znova som sa pokúsil spojiť so Sydney. V dôsledku zvyškového alkoholu to nebolo ľahké, ale podarilo sa mi zmobilizovať aspoň štipku mágie. Na nič som nenarazil ako zvyčajne, ale Marcusovo presvedčenie, že je v Spojených štátoch, ma prinútilo aspoň to skúsiť. Na východnom pobreží bol skorý večer. Musel som to urobiť pre prípad, že by išla spať skôr. Zjavne nie.

Onedlho som sa utopil v alkohole zo zúfalej potreby všetko vymazať. Školu. Jill. Sydney. Nepovedal by som, že je možné cítiť sa tak mizerne, myšlienky a emócie mať také čierne a priepastné, že z nich nemožno vydolovať žiadny pocit. Keď sa to skončilo medzi mnou a Rose, myslel som si, že žiadna strata ma už nebude tak bolieť. Mýlil som sa. Medzi nami to nikdy nebolo skutočné. S ňou som prišiel len o *možnosť*.

Ale so Sydney... so Sydney som mal všetko – a všetko som stratil. Lásku, porozumenie, úctu. Pociť, že sme jeden druhého urobili lepším a že spolu zvládneme čokoľvek. Lenže my už spolu nie sme. Odtrhli nás od seba a ja som nevedel, čo bude ďalej.

Stred vydrží. Sydney to prevzala z básne „Druhý príchod“ od Williama Butlera Yeatsa. Niekedy, v tých najtemnejších chvíľach, som sa obával, že pôvodné znenie verša bolo priliehavejšie: *Všetko sa rozpadá; stred nevydrží.*

Opil som sa do bezvedomia a prebudil sa uprostred noci na to, že mi praská hlava. Bolo mi nevoľno, ale keď som sa dopotácal do kúpeľne, nič zo mňa nevyšlo. Skrátka mi bolo mizerne. Možno to spôsobila Sydneina kefa na vlasy, čo tam ešte ležala

a pripomínala mi ju, alebo to bolo tým, že som vynechal večeru a ani si nespomínal, kedy som sa naposledy napil krvi. Nie div, že som bol v takom zúboženom stave. Moja tolerancia alkoholu sa za tie roky značne zvýšila a len málokedy mi bolo zle. Tentoraz som to poriadne prehnal. Keby som mal rozum, doplnil by som tekutiny hektolitrami vody, ale toto sebadeštruktívne správanie mi očividne vyhovovalo. Vrátil som sa do izby a dal si ďalší pohárík, čím som dosiahol len to, že mi bolo ešte horšie.

Na úsvite sa mi hlava a žalúdok upokojili a dočkal som sa aspoň nepokojného spánku. Z toho ma o pár hodín neskôr vytrhlo trieskanie na dvere. Vlastne to bolo jemné klopanie, ale mojej ubolenej hlave to znelo ako údery kladivom.

„Chod' preč!“ zakričal som, škúliac na dvere.

Dnu strčil hlavu Trey.

„Adrian, je tu niekto, s kým musíš hovoriť.“

„Počul som už všetko, čo mi chce milý Marcus povedať,“ vyštekol som. „Skončil som s ním.“

Dvere sa roztvorili a niekto vykukol spoza Treya. Hoci sa mi z toho pohybu zatočila hlava, podarilo sa mi posadiť a lepšie sa prizrieť. Padla mi sánka a premýšľal som, či nemám halucinácie. Nebolo by to prvýkrát. Zvyčajne som si predstavoval iba tetu Tatianu, ale táto osoba bola mimoriadne živá a krásna v ranných slnečných lúčoch, čo jej dopadali na ostré lícne kosti a blond vlasy. No nemohla tu byť naozaj.

„Mama?“ zachripel som.

„Adrian.“ Vklzla dnu a posadila sa vedľa mňa

na posteľ, nežne ma pohládzajúc po tvá-

ri. Na moju horúčkovitú pokožku

zapôsobil jej dotyk ako ľad.

„Adrian, je čas ísť

domov.“

SYDNEY

ODPUSTILA SOM ALCHYMIŠTOM ich šokové svetelné efekty, pretože keď som opäť aspoň trochu videla, ponúkli mi sprchu.

Stena v cele sa otvorila a privítala ma mladá žena, asi o päť rokov staršia odo mňa. Na sebe mala elegantný kostým, u alchymistov taký obľúbený, a čierne vlasy mala stiahnuté do úhľadného francúzskeho drdola. Mala dokonalý mejkap a voňala po levanduli. Na líci jej žiarila zlatá ľalia. Môj zrak sa ešte celkom nespamätal, ale keď som stála vedľa nej, plne som si uvedomovala svoje súčasné rozpoloženie. Celú večnosť som sa poriadne neumyla a moje oblečenie bolo skôr handra na vytieranie dlážky.

„Sheridanová,“ predstavila sa chladne bez krstného mena. Zaujímalo by ma, či je jedna z tých, čo so mnou komunikovali. Nepochybne pracovali na zmeny a používali nejaký počítačový program, aby ich hlasy vždy zneli rovnako. „Som súčasná riaditeľka. Prosím, nasleduj ma.“

Keď zabočila do chodby, pohľad mi padol na jej čierne vysoké lodičky a len mlčky som sa za ňou vliekla, neschopná vydať čo i len hláska. Hoci som sa mohla v cele voľne pohybovať, priestor bol obmedzený a veľa som toho nenachodila. Stuhnuté svaly protestovali, a tak som sa pomaly šuchtala, jeden bolestivý bosý krok za druhým. Cestou sme minuli viacero neoznačených

dverí, premýšľala som, čo je za nimi. Ďalšie tmavé cely a tiché hlasy? Nič nebolo označené ako východ, čo ma znepokojovalo najviac. Neboli tam ani okná, ani žiadne iné náznaky, že by sa stadiaľto dalo ujsť.

Sheridanová sa k výťahu dostala oveľa skôr ako ja a trpezlivo na mňa čakala. Keď sme boli obe dnu, vyviezli sme sa o poschodie vyššie a ocitli sa v podobnej holej chodbe. Jedny dvere viedli do čohosi, čo pripomínalo kúpeľňu vo fitku s dlažbou a so spoločnými sprchami. Ukázala na kabínku, kde bolo mydlo a šampón.

„Voda potečie päť minút,“ varovala ma. „Tak ju použi s rozumom. Keď budeš hotová, nájdeš si tu šaty. Ja počkám na chodbe.“

Odišla, akoby mi chcela poskytnúť súkromie, ale ja som dobre vedela, že ma stále sledujú. Vo chvíli, čo som prekročila prah tohto zariadenia, som stratila všetky ilúzie o ľudskej dôstojnosti. Začala som sa vyzliekať, no vtom som si všimla zrkadlo na vedľajšej stene a najmä to, kto z neho na mňa hľadá späť.

Tušila som, že vyzerám otrasne, ale keď som sa zbadala, zamávalo to mnou. Prvé, čo mi udrelo do očí, bolo to, ako veľmi som schudla. Koľká to irónia vzhľadom na moju celoživotnú posadnutosť štíhlosťou. Túto métu som rozhodne docielila, ba značne ju prekonala. Z vychudnutej som prešla k podvyživenej, čo dokazovalo nielen oblečenie, ktoré na mne viselo, ale aj prepadnutá tvár. Strašidelný výzor ešte umocňovali tmavé kruhy pod očami a bledosť pokožky z nedostatku slnka. Vyzerala som, akoby som sa práve zotavila z nejakej smrteľnej choroby.

Aj vlasy som mala hrozné. To, čo som považovala za slušnú hygienu, keď som si ich umývala v tme, sa teraz ukázalo ako vtip. Pramene boli mdlé a mastné, viseli v smutných strapatých chumáčoch. Nebolo pochyb, že som stále blondínka, ale od špičky a potu smavli a zmatneli, čo sa nedalo odstrániť drhnutím

handričkou. Adrian mi vravieval, že mám vlasy ako zlato, a doberal si ma, že sú mojou svätôžiarou. Čo by povedal teraz?

Adrian ma nemiluje pre moje vlasy, pripomenula som si, hľadiac si do očí. Boli pokojné a hnedé. Stále tie isté. Toto všetko je len zovňajšok. Moja duša, moja aura, môj charakter... zostávajú nezmenené.

Odhodlane som sa začala odvracať od svojho obrazu, no vtom som postrehla ešte čosi. Vlasy som mala dlhšie ako naposledy, keď som ich videla. O dobrých pár centimetrov. Zreteľne som si uvedomovala, že si musím oholiť nohy, no v cele som nemala šancu zistiť, ako sú na tom moje vlasy. Teraz som sa snažila rozpomätať, ako rýchlo rastú. Asi pol centimetra za mesiac? To by znamenalo minimálne dvoj- a možno trojmesačný podrast, ak vezmem do úvahy zlú stravu. Šokovalo ma to oveľa viac ako môj vzhľad.

Tri mesiace! Vzali mi tri mesiace života, držali ma zdrogovanú v tme.

Čo sa stalo s Adrianom? S Jill? S Eddiem? Za tri mesiace sa mohlo všetko zmeniť. Sú v poriadku? Sú stále v Palm Springs? Zachvátila ma panika, všemožne som sa ju snažila potlačiť. Áno, prešlo veľa času, ale nemohla som dovoliť, aby ma to zlomilo. Alchymisti sa so mnou už aj tak dosť zahrávali, nemala by som im pomáhať.

No predsa... tri mesiace.

Zhodila som zo seba úbohý odev, vošla do sprchy a zatiahla záves. Keď som otočila kohútik a vystrekla z neho horúca voda, musela som sa veľmi premáhať, aby som od slasti neklesla na podlahu. Posledné tri mesiace mi bolo zima a konečne som mala všetko teplo, po akom som túžila. No, nie *všetko* teplo. Keď som potočila kohútikom na maximum, tajne som si želala mať vaňu, aby som sa mohla do toho tepla ponoriť. Napriek tomu bola sprcha fantastická a s prvým slastným povzdychom po veľmi dlhom čase som zatvorila oči.